

Τριώδιον Κατανυκτικόν

Ἕνα Πνευματικὸ Ταξίδι
πρὸς τὸ Τέλος τοῦ παλαιοῦ
καὶ τὴν Ἀρχὴ τοῦ Νέου

■ Ἄς μὴ ἀποστρέψουμε τὸ πρόσωπό μας ἀπὸ τὸν Ἀδελφό μας

**«Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν Σου
ἀπὸ τοῦ παιδός Σου, ὅτι θλίβομαι·
ταχὺ ἐπάκουσόν μου,
πρόσχες τῇ ψυχῇ μου,
καὶ λύτρωσαι αὐτήν»***

Γτοὺς κατανυκτικούς Ἐσπερινούς τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ψάλλουμε τὸ ἀνωτέρω Προκείμενο (Ψαλμὸς ξη', 18-19).

Μὲ αὐτὸ παρακαλοῦμε τὸν Πανάγαθο Θεό μας νὰ μὴν ἀποστρέψει τὸ πρόσωπό Του ἀπὸ ἐμᾶς τὰ παιδιά Του, γιατί εἴμαστε θλιμμένοι κι ἔχουμε ἀποκάμει ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες μας.

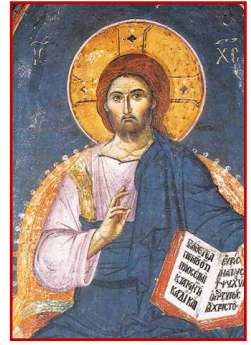
Ταυτόχρονα, Τὸν παρακαλοῦμε νὰ δώσει προσοχὴ στὴν πληγωμένη ψυχὴ μας καὶ νὰ σπεύσει νὰ τὴν λυτρώσει.

Τὶ συγκινητικά, ἀλήθεια, λόγια!... **Κ**αὶ πόσο μᾶς ἀγγίζουν, κάθε φορὰ πού τὰ ἀκοῦμε!... **Π**όσες φορὲς δακρῦσαμε ἀκούγοντάς τα καὶ ἔγιναν καὶ δική μας προσευχὴ πρὸς τὸν Φιλάνθρωπο Δεσπότη μας Χριστό!

Ὅμως, ἐὰν ἐξετάσουμε προσεκτικὰ τὴν δική μας συμπεριφορὰ, τίς περισσότερες τουλάχιστον φορὲς, ἀπέναντι τοὺς Ἀδελφούς μας –καὶ Ἀδελφούς τοῦ Κυρίου μας– τοὺς «ἐλαχίστους», ἢ προσευχὴ μας αὐτὴ ὁμοιάζει μὲ τὴν ἀνάληπτη συμπεριφορὰ τοῦ χρεώστη καὶ ἀγνώμονος δούλου τῆς γνωστῆς Παραβολῆς «τῶν μυρίων ταλάντων» (Ματθ. ιη', 23-35).

Καὶ ἡ συμπεριφορὰ μας αὐτὴ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν σκληροκαρδία μας ἀπέναντι στὰ λάθη καὶ τὶς ἀδυναμίες τοῦ Ἀδελφοῦ μας, ἐπεκτείνεται καὶ στὴν «ἀποστροφή» τοῦ προσώπου μας ἀπὸ τὶς ὑλικές του ἀνάγκες.

Στὸ πρόσωπο ὁμως τοῦ Ἀδελφοῦ μας τοῦ ἐλαχίστου εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς «ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ» (Μάρκ. ις', 12), ὁ Ὅποιος, ἐκείνη τὴν στιγμή, ἀπλώνοντας τὸ Πανάχραντο Χέρι Του, εἶναι σὰν νὰ μᾶς λέει: «Μὴ ἀποστρέψης τὸ πρόσωπόν σου» ἀπὸ τοῦ Ἀδελφοῦ σου...

Καὶ ἂν ἐμεῖς δὲν δώσουμε σημασία στὸν Ἀδελφὸ μας, τὸν συνδουλο μας καὶ δὲν τὸν ἐλεήσουμε..., τότε καὶ πάλιν ὁ Δεσπότης Χριστὸς, «θλιμμένος» γιὰ τὴν σκληροκαρδία μας, δίκαια θὰ μᾶς πεῖ:

«Δοῦλε πονηρέ, πᾶσαν τὴν ὀφειλὴν ἐκείνην ἀφήκᾳ σοι, ἐπεὶ παρεκάλεσάς με. Οὐκ ἔδει καὶ σὲ ἐλεῆσαι (= δὲν θὰ ἔπρεπε καὶ ἐσὺ νὰ ἐλεήσεις) τὸν συνδουλόν σου, ὡς καὶ ἐγὼ σε ἤλεῆσα (= ὅπως καὶ ἐγὼ σὲ ἐλέησα);» (Ματθ. ιη', 32).

Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε, ἀγαπητοί μας ἀδελφοί, ὅτι ἡ ἀγάπη θὰ «καλύψει πλῆθος ἁμαρτιῶν» μας (πρβλ. Α' Καθ. Ἐπιστ. Πέτρου δ', 8): «Θεῶ γὰρ δανεῖζει ὁ παρέχων τῷ πένητι» (Ἁγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος, PG 60, 717).

Γι' αὐτό, ἄς μὴν ἀποστρεφόμαστε τοὺς ἐνδεεῖς συνανθρώπους μας, ὅπως εἶναι καὶ πολλοὶ ἀδελφοί μας Πολύτεκνοι καὶ τὰ ἀξιαγάπητα παιδιὰ τους...

Εἶθε, «τὴν ἐλεημοσύνην μετὰ δαψιλείας (ἀφθονίας) ἐργαζόμενοι...» (Ἁγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος, PG 53, 69), νὰ ἀξιωθοῦμε καὶ ἐμεῖς, κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως, τοῦ μεγάλου Ἐλέους τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ μας.

Ἄλλωστε, κανένας δὲν θὰ μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσει κατὰ τὴν φοβερὰ ἐκείνη Ἡμέρα, ὅπως ἡ μετάνοια καὶ ἡ ἐλεημοσύνη: «... Οὐδὲν γὰρ ἀδελφὸς δύναται βοηθῆσαι ἡμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ὡς ἡ μετάνοια καὶ ἡ ἐλεημοσύνη...» (Ἁγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος, PG 60, 720).

Καλή, λαμπροφώρα καὶ εὐλογημένη Ἀνάσταση!

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! – ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ!

(*) Περιοδ. «Ἑλληνορθόδοξη Πολύτεκνη Οἰκογένεια», ἀριθμ. τεύχους 153 / Ἰανουάριος - Φεβρουάριος - Μάρτιος 2017, σελ. 23. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.